

POSTANOWIENIE

15 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 15 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku L. S., K. S. i M. S.

z udziałem T. D.

o zasiedzenie służebności,

na skutek skargi kasacyjnej T. D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie

z 2 czerwca 2023 r., I Ca 591/22,

1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej punktu I. zaskarżonego postanowienia;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;

3. zasądza od T.D. na rzecz L. S. 240 zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia T. D. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Uczestnik T.D. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie z 2 czerwca 2023 r., zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie oraz uchylenie poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego w Krośnie z 5 października 2022 r. i przekazanie sprawy Sądowi

pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni L. S. wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części, w jakiej dotyczy zawartego w postanowieniu Sądu Okręgowego sprostowania orzeczenia Sądu pierwszej instancji (pkt I. zaskarżonego postanowienia) podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. W postępowaniu nieprocesowym skarga przysługuje bowiem od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 519¹ § 1 k.p.c.). Nie jest więc możliwe zaskarżenie skargą kasacyjną orzeczenia sądu drugiej instancji w części, w jakiej sąd ten sprostował oczywistą niedokładność w postanowieniu sądu pierwszej instancji (art. 350 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Skarżący nie twierdził przy tym, że to rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego ma charakter merytoryczny. Skutkuje to odrzuceniem na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. skargi kasacyjnej w tej części jako niedopuszczalnej.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Skarżący ma więc obowiązek skonkretyzować przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i ją uzasadnić.

Skarżący sformułował wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazując jednak żadnej przesłanki kasacyjnej ani w sposób opisowy, ani przez odwołanie się do konkretnego przepisu (zob. art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.). Nie jest więc jasne, jakie przyczyny kasacyjne, według skarżącego, uzasadniają przyjęcie

skargi do rozpoznania. Takie uchybienie uniemożliwia zbadanie zasadności wniosku. Nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego domyślanie się, którą przesłankę kasacyjną skarżący dostrzega, ani poszukiwanie w uzasadnieniu skargi argumentów pozwalających na przyporządkowanie stanowiska skarżącego do jednej z przyczyn kasacyjnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w części w jakiej nie podlegała odrzuceniu, oraz stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[a!]